

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118210785
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118210785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald 816, Česká republika, IČ: 27 850 994, v mene ktorej koná na území Slovenskej republiky spoločnosť SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom S. X, XXX XX Q., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie sumy 1.791,03 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 6C/13/2018-95 zo dňa 27.11.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 6C/13/2018-95 zo dňa 27. 11. 2018 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd poukazom na § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.791,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.791,03 Eur od 10.12.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 10.05.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.791,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.791,03 Eur od 10.12.2016 do zaplatenia.
3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 13.03.2016 v čase o 01.50 hod. sa v katastri obce Q. stala dopravná nehoda, a to tak, že osoba S. Q., nar. XX.XX.XXXX, viedla osobné motorové vozidlo značky Rover 420, EVČ: MT 123 DU, pričom neprispôsobila rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky, svojim schopnostiam, následkom čoho došlo k stretu pravej bočnej časti vozidla značky Rover 420 so zvodidlami, následkom čoho sa dostalo vozidlo do protismernej časti vozovky, kde došlo k čelnému stretu s vozidlom značky BMW X5, EVČ: MT 575 DX, ktorý viedol P. S., nar. XX.XX.XXXX. Vodička Q. jazdila pod vplyvom alkoholu bez vodičského oprávnenia. Vlastníkom vozidla značky Rover je J. O., pričom k vozidlu je uzavreté povinné zmluvné poistenie u žalovaného. Dňa 15.03.2016 uzatvorila spoločnosť SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby ako prenajímateľ s P. S., poškodenom z dopravnej nehody, ako nájomcom,

Zmluvu o nájme č. 122, predmetom ktorej je prenájom osobného motorového vozidla značky Audi Q7, čiernej farby, EČV: 7T6 5426. Nájom bol dojednaný na dobu určitú od 15.03.2016 do 04.04.2016 s dohodnutým nájomným vo výške 115 Eur/deň. Dňa 15.03.2016 bol uzavretý Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa v zmluve. Ako prenajímateľ bol v dodatku označený žalobca, ktorý vyhlásil, že v jeho mene uzavrela organizačná zložka Zmluvu o nájme č. 122. Došlo tak k zmene označenia zmluvnej strany tak, že za prenajímateľa bol označený žalobca. Žalobca (prenajímateľ) faktúrou č. 206148 zo dňa 03.04.2016 vyúčtoval poškodenému P. S. (nájomca) na základe uzatvorenej Zmluvy o prenájme č. 122 celkovo sumu 2.898,00 Eur s DPH, so splatnosťou 17.04.2016. Poškodený (nájomca) v listine zo dňa 04.04.2016 uviedol, že po dopravnej nehode nebol mobilný. Nemal iné vozidlo k dispozícii. Náhradné motorové vozidlo potreboval na používanie v rodine, ako aj na dennodenné cestovanie do práce. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 04.10.2017 poškodený P. S. ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.791,03 Eur, ktorá zodpovedá neuhradenej časti faktúry č. 2016148 z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pohľadávku tvoril nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 11.08.2016 na vozidle BMW X5, EČV: MT 575 DX. Podľa bodu 4. zmluvy o postúpení pohľadávok je postúpenie odplatné. Odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.791,03 Eur, zodpovedajúcej neuhradenej faktúre č. 2016148 vystavenej žalobcom (prenajímateľom) postupníkom (nájomcovi). Podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky sa vzájomné nároky zmluvných strán (nárok na postupcu na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok postupníka na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) podpisom zmluvy započítavajú, s tým, že postupník (žalobca) si bude pohľadávku podľa zmluvy vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Postupca (poškodený P. S.) zároveň nedatovaným listom oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému so žiadosťou o plnenie pohľadávky na účet žalobcu. Žalovaný listom zo dňa 24.11.2016 oznámil žalobcovi, že dňa 22.11.2016 ukončil šetrenie poisťnej udalosti, na základe čoho predložil výpočet výšky plnenia v celkovej hodnote 1.106,97 Eur (z fakturovanej doby prenájmu náhradného vozidla bolo priznaných 9 dní). V prevyšujúcej časti nebolo poistné plnenie priznané, a to v rozsahu 12 dní ako neprimerané náklady za náhradné vozidlo a odpočet za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla vo výške 135,03 Eur. Zo zákazkového listu vystaveného spoločnosťou GAPAcAR, s.r.o., IČO: 46 587 527, so sídlom v Martine, Československej armády 10686/3 mal súd preukázané, že poškodené vozidlo bolo prijaté dňa 15.03.2016 s dátumom plánovaného ukončenia opravy dňa 04.04.2016.

4. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 1.791,03 Eur s príslušenstvom (úroky z omeškania) titulom neuhradených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca pohľadávku nadobudol od poškodeného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú konajúci súd vyhodnotil ako uzavretú v súlade s právnymi predpismi. Zároveň sa súd nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o tom, že poškodený faktúru neuhradil, a preto na jeho strane žiadna skutočná škoda nevznikla. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy neuhradenej faktúry. Zároveň sa zmluvné strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov, t.j. nároku na zaplata faktúry a nároku na zaplata odplaty za postúpenie pohľadávky, a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany poškodeného došlo k úhrade faktúry. Nedostatok označenia zmluvnej strany v zmluve o nájme bol odstránený Dodatkom č. 1, čím došlo ku konvalidácii nedostatku namietaného žalovaným. V danej súvislosti okresný súd prezentoval názor, že pri výklade platnosti právnych úkonov sa treba prikláňať k ich platnosti, s tým, že pri výklade je zároveň rozhodujúcim kritériom vôľa zmluvných strán. Žalovaný priznal žalobcovi, (resp. jeho právneho predchodcovi), na základe zisteného skutkového stavu poistné plnenie, ktorého výšku skrátil. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný nárok žalobcu nepovažoval za absolútne nedôvodný. Krátenie poistného plnenia z titulu odpočtu za prevádzkové náklady považoval okresný súd za nedôvodné. Nie je totiž rozhodujúce, aké a koľko jázd bolo vykonaných, nakoľko náhrada za pohonné hmoty (prevádzkové náklady) nie je predmetom faktúry a žalobca si ju v tomto spore ani neuplatnil. Poškodený disponoval vlastným motorovým vozidlom a následkom škodovej udalosti bol vo svojom komforte obmedzený. Ocitol sa preto v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla po dobu opravy svojho vozidla. Poistnou udalosťou bolo poškodenému vnútený určitý skutkový a právny stav, ktorý, ak musel riešiť zapožičaním sa náhradného vozidla. Náklady za nájomné sú teda nákladmi, ktoré je povinný žalobcovi v rámci vzniku poisťnej udalosti zaplatiť žalovaný. Žalovaný počas konania netvrdil žiadne skutočnosti, ktoré by robili spornou skutočnosť z

hľadiska úžitkových a jazdných vlastností poškodeného a prenájatého vozidla; za nespornú súd považoval aj cenu nájmu. Žalovaný v priebehu konania namietal dĺžku nájmu, ktorú námietku vyhodnotil prvoinštančný súd ako nedôvodnú. Žalobca si uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t. j. za čas, kedy bolo poškodené motorové vozidlo v oprave. Dĺžka prenájmu náhradného motorového vozidla korešponduje s dobou opravy poškodeného motorového vozidla. Dobu opravy nemal možnosť poškodený ovplyvniť. Po dobu opravy vozidla nie je možné spravodlivo požadovať, aby poškodený v takejto situácii robil prieskum trhu o najnižšom nájomnom za poskytnutie náhradného motorového vozidla, resp. prieskum o najvýhodnejšom servise. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade bola preukázaná nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov so zabezpečením náhradného vozidla z titulu vzniknutej poisťnej udalosti. Žalovaná poisťovňa mala uzavretú poisťnú zmluvu s poisťníkom motorového vozidla, ktorý zapríčinil dopravnú nehodu. Nakoľko v konaní nebolo sporné, že došlo k dopravnej nehode a k poškodeniu motorového vozidla poškodeného, okresný súd vzhľadom žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.791,03 Eur, keďže náklady vynaložené poškodeným je potrebné považovať za škodu súvisiacu a vyvolanú poisťnou udalosťou. Zároveň súd priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania výške 5 % ročne. Žalovaný ukončil prešetrenie poisťnej udalosti dňa 22.11.2016 a nesplnil si svoju povinnosť poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré krátil poisťné plnenie. Uviedol len rozsah krátenia a nepodal vysvetlenie, z akých dôvodov považuje za primeranú dobu nájmu len 9 dní, na základe čoho mu v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. vznikla povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania, a to odo dňa uplatneného žalobcom, keďže už v tom čase bol preukázateľne v omeškani s úhradou poisťného plnenia s poukazom na § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne v celom rozsahu a zároveň prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolateľ prezentoval názor, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v tomto spore, a to z toho dôvodu, že vôbec neskúmal, či pohľadávka na náhradu škody, ktorú si v tomto konaní žalobca voči žalovanému uplatňuje, vôbec vznikla. Žalobca síce predložil dôkazy ktorými preukázal prevod pohľadávky, no v konaní už neprodukoval jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že jeho právnenému predchodcovi vznikla škoda. Zo žiadneho z dôkazov predložených zo strany žalobcu totiž nevyplýva, že v majetkovej sfére právneho predchodcu žalobcu došlo ku vzniku skutočnej škody, spočívajúcej v zmenšení jeho majetku, alebo vo vynaložení akýchkoľvek nákladov, v súvislosti so vznikom škody, na prenájom náhradného motorového vozidla. Odvolateľ nesúhlasil ani s právnym záverom konajúceho súdu o tom, že existencia škody bola preukázaná. Medzi stranami zostala sporná zmluva o postúpení pohľadávky, keďže k úhrade nájomného za náhradné motorové vozidlo došlo vzájomným zápočtom. Pohľadávky na započítanie sa však v danom prípade nemohli stretnúť, a teda neboli spôsobilé na započítanie, nakoľko v čase, kedy malo dôjsť k jej započítaniu, škoda právnenému predchodcovi žalobcu nevznikla. Žalovaný ďalej namietal neplatnosť uzatvorenej zmluvy o nájme uzatvorenú medzi žalobcom a jeho predchodcom (poškodeným), nakoľko ten, kto zmluvu uzatváral (organizačná zložka žalovaného), nemal spôsobilosť na právne úkony. Na skutočnosti, že nájomná zmluva je od počiatku absolútne neplatná, nič nemení ani Dodatok č. 1 k nájomnej zmluve. Pokiaľ aj žalovaný čiastočne plnil priamo žalobcovi, (a nie jeho právnenému predchodcovi), k odporu proti platobnému rozkazu žalovaný predložil súdu do spisu plné moci, z ktorých vyplýva, že právny predchodca žalobcu splnomocnil žalobcu na prevzatie poisťného plnenia od žalovaného. Na základe uvedeného je zrejmé, že dôvodom na vyplatenie poisťného plnenia žalobcovi nebola zmluva o postúpení pohľadávky, (o ktorej žalovaný, ani nemal vedomosť, kým mu nebol doručený platobný rozkaz), ale udelenie splnomocnenia, ktorým právny predchodca žalobcu splnomocnil na prevzatie poisťného plnenia priamo žalobcu. Odvolateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu o tom, že medzi sporovými stranami nebola sporná otázka vzniku škody. Žalobca v konaní nepreukázal, že by také náklady poškodený reálne niekedy vynaložil, ani skutočnosť, že by sa malo jednať o náklady vynaložené účelne a nevyhnutné. Hoci žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedol tvrdenie, že náhradné vozidlo bol poškodený nútený využívať na zabezpečenie svojich potrieb, no podľa názoru žalovaného neuniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania tejto tvrdenej skutočnosti. Žalovaný nesúhlasil ani s rozhodnutím okresného súdu týkajúcim sa priznaného nároku

na úroky z omeškania, keďže pri svojom rozhodovaní vôbec nerešpektoval špeciálnu právnu úpravu vzniku tohto nároku upravenú v zákone č. 381/2001 Z.z.. Žalovaný v súlade s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. oznámil žalobcovi, že skončil šetrenie poisťnej udalosti a výšku priznaného poistného plnenia, v akej považoval rozsah povinnosti poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody poškodeného za preukázaný. Zároveň poskytol žalobcovi, v tom čase vystupujúcom v právnom postavení splnomocnenca poškodeného, aj písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil poistné plnenie a poskytol mu aj písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol preukázaný rozsah povinnosti žalovaného poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Skutočnosť, že žalobca nie je s výškou plnenia stotožnený a domáhal sa plnenia v rozsahu väčšom, než mu bolo zo strany žalovaného poskytnuté, nemožno považovať za nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaného. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na viacero súdnych rozhodnutí.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

8. Odvolanie žalovaného vyhodnotil ako neopodstatnené a jeho tvrdenia o neplatnosti zmluvy o nájme a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu označil za účelové. Vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, totiž sama o sebe nespôsobuje jeho neplatnosť, ak možno z obsahu tohto právneho úkonu alebo skutkových okolností spoľahlivo zistiť, kto je jeho účastníkom. V konaní nebola sporná skutočnosť prenájmu vozidla žalobcom, a ani existencia škody. Spornou zostala len výška uplatneného nároku. K otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní poukázal na bod 5. zmluvy o postúpení pohľadávky, z ktorého je zrejme, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Keďže žalovaný nenahradil vzniknutú škodu v uplatnenom rozsahu (t.j. zvyšné náklady účelne vynaložené na prenájom náhradného vozidla), domáha sa ich preplatenia v tomto konaní žalobca už ako právny nástupca poškodeného. K odôvodneniu nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla žalobca poukázal na prehlásenie poškodeného zo dňa 04.04.2016, z ktorého vyplýva, že poškodený motorové vozidlo nevyhnutne potreboval počas doby opravy svojho vozidla, ktoré bolo v súvislosti s dopravnou nehodou poškodené. K uplatnenému nároku na úroky z omeškania žalobca uviedol, že nárok na jeho priznanie vzniká po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poisťnej udalosti a moment, kedy sa poisťovňa dostáva do omeškania, je nezávislý od rozhodnutia súdu, (na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania), kde súd posúdi, či je žalobcom uplatnený nárok dôvodný.

9. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 02.04.2019, odvolacou replikou nereagoval a ďalšie podania súvisiace s podaným odvolaním súdu predložené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci

význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštanície tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštanície.

14. Za nedôvodnú považoval odvolací súd argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že v danom prípade nevznikla pohľadávka na náhradu škody. Podľa názoru odvolacieho súdu je správnym právny záver okresného súdu o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, ktorý svoje úvahy k predmetnej právnej otázke dostatočným spôsobom vyjadril v odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré odkazuje aj odvolací súd (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň tvrdenia žalovaného vyznievajú ako značne nekonzistentné, keď v odpore proti platobnému rozkazu (sporová vec prebiehala v prvom štádiu v rámci upomínacieho konania) vyslovene uviedol, že nie je sporné, že dňa 13.03.2016 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej vznikla škoda na motorovom vozidle poškodeného konaním poistenca žalovaného. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Práve do stavu, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), ktorý stav zavinil klient žalovaného, nemožno nepriaznivost' tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t.j. pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by poškodený bol neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok.

14. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že zmluva o nájme č. 122 zo dňa 15.03.2016 v spojení s Dodatkom č. 1 k zmluve o nájme č. 122 zo dňa 15.03.2016 uzatvorená dňa 04.04.2016 je neplatným právnym úkonom. Z obsahového vymedzenia predmetných právnych úkonov je jednoznačne zrejмый žiadaný následok, ktorý chceli predmetnými právnymi úkonmi ich účastníci dosiahnuť. Nakoľko Zmluva o nájme č. 122 zo dňa 15.03.2016 mala formálny nedostatok v označení prenajímateľa, zmluvné strany na tento nedostatok zareagovali uzatvorením Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve z dôvodu, aby nedochádzalo k spochybňovaniu vôle zmluvných strán. V danej súvislosti krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého „Základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak

vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavné konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné sudy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Záver súdov obidvoch inštancií o tom, že nepresnosť v označení prenajímateľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy, vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod značkou R 9/2002, v zmysle ktorého nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Zároveň netreba opomínať fakt, že zákon nevyžaduje, aby nájomná zmluva bola jej zmluvnými stranami uzavretá v písomnej forme. Akúkoľvek racionalitu preto postráda taký výklad zistených skutkových okolností predostretý žalovaným, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že zmluvné strany nemali v úmysle uzatvoriť platnú Zmluvu o nájme č. 122 zo dňa 15.03.2016, o čom svedčí i obsah Dodatku č. 1 k tejto zmluve.

15. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 04.10.2017 medzi žalobcom a žalovaným, došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu 1.791,03 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

16. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

17. K odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa žalobcovi priznaných úrokov z omeškania odvolací súd uvádza, že nie sú správne tvrdenia odvolateľa o tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na špeciálnu úpravu vyplývajúcu z ustanovenia § 11 zákona č. 381/2001 Z.z.. Naopak, okresný súd pri svojom rozhodovaní o vzniku nároku na úroky z omeškania dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti tejto časti žalobcom uplatneného nároku, keď žalovaný síce zaslal oznámenie o poistnom plnení v lehote podľa § 11 predmetného zákona, v jeho oznámení však absentovali náležitosti podľa § 11 ods. 6 písm. b/ predmetného zákona, a síce písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie, prípadne písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Dôsledkom uvedeného je v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. vznik povinnosti žalovaného zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, t.j. podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (bližšie odsek 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

18. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný.

19. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

20. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany

sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP **p o t v r d i l .**

22. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v ňom úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov **3 : 0.**

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).